

se af ulovlig udenlandsk arbejdskraft, vil der således fortsat kunne idømmes frihedsstraf.

Ad nr. 2

Det foreslås i lovforslaget at indsætte et nyt stk. 5 i udlændingelovens § 59, som indebærer, at der fremover i tilfælde, hvor det ikke er muligt at fastslå størrelsen af et beløb, som er opnået ved ulovlig beskæftigelse af en udlænding, skal kunne ske konfiskation af et beløb, der skønnes at svare hertil.

Det er anført i bemærkningerne til forslaget, at der med lovforslaget foreslås indført en bevisletelsesregel, således at der åbnes mulighed for adgang til konfiskation af en skønnet økonomisk gevinst. Det er i den forbindelse anført, at det påhviler anklagemyndigheden at løfte bevisbyrden for størrelsen af den økonomiske fordel, hvilket har vist sig vanskeligt.

Efter den gældende bestemmelse i udlændingelovens § 59, stk. 4, kan en økonomisk fordel, der er opnået ved en overtrædelse af § 59, stk. 2, konfiskeres efter reglerne i straffelovens 9. kapitel. I tilfælde, hvor der ikke kan ske konfiskation, skal der ved udmåling af bøde, herunder til lægsbøde, tages særligt hensyn til størrelsen af en opnået eller tilsigtet økonomisk fordel.

Bestemmelsen indebærer, at der i tilfælde, hvor der ikke kan ske konfiskation, f.eks. på grund af bevismæssige vanskeligheder med at dokumentere størrelsen af den opnåede økonomiske fordel, skal tages hensyn hertil ved udmåling af bøden. Bøden skal være af en sådan størrelse, at den klart overstiger størrelsen af arbejdsgiverens økonomiske fordel ved ulovlig beskæftigelse af udlændinge.

Hvis det kan godtgøres, at der er opnået en økonomisk fordel ved overtrædelse af udlændingelovens § 59, stk. 2, nedlægges der efter den almindelige praksis for anvendelse af reglerne om konfiskation påstand herom ved siden af påstanden om almindelig straf, når den økonomiske fordel kan opgøres relativt præcist, mens der nedlægges påstand om forhøjet bøde, hvis der kun kan udøves et løsere skøn over den økonomiske fordel.

Sker der konfiskation, anvendes ved fastsættelsen af straffen de bødetakster, der er omtalt ovenfor under bemærkningerne til nr. 1 om den foreslåede affattelse af udlændingelovens § 59, stk. 2 og 3, dvs. de vejledende beløbsstørrelser

på henholdsvis 3.000 kr. og 10.000 kr. pr. beskæftiget udlænding pr. påbegyndt måned, der foreslås hævet til henholdsvis 10.000 kr. og 20.000 kr.

Sker der ikke konfiskation, f.eks. fordi det ikke er muligt mere præcist at opgøre størrelsen af den økonomiske fordel, der er opnået ved overtrædelsen, overstiger bøden i almindelighed klart den tilsigtede økonomiske fordel. Der kan i den forbindelse henvises til den i bilag 1 til lovforslaget omtalte dom UfR 2003.1908 afsagt af Østre Landsret, hvor der netop var tale om en situation, hvor der var opnået en økonomisk fordel, som ikke kunne opgøres mere præcist. Landsretten lagde til grund, at der var tilsigtet en økonomisk fordel på 140.000 kr., men at der ikke var tilstrækkeligt bevismæssigt grundlag for at fastslå størrelsen af det udbytte, som de tiltalte rent faktisk havde opnået ved overtrædelsen. Der var derfor ikke grundlag for konfiskation. Landsretten fastsatte herefter en samlet bøde på 220.000 kr., dvs. et beløb, som klart oversteg den tilsigtede økonomiske fordel på 140.000 kr.

Regeringen finder det således hverken nødvendigt eller hensigtsmæssigt at ændre reglerne vedrørende tilfælde, hvor det ikke er muligt præcist at fastslå størrelsen af et beløb, som er opnået ved ulovlig beskæftigelse af en udlænding.

Det foreslås endvidere i lovforslaget at indsætte et nyt stk. 6 i udlændingelovens § 59, som indebærer indførelse af et objektive strafansvar for arbejdsgivere, for så vidt angår straf i form af bøder.

Det er regeringens opfattelse, at forslaget rejser visse menneskeretlige betænkeligheder. Den Europæiske Menneskeretlighedskonvention stiller i artikel 6, stk. 2, krav om, at enhver, der anklages for en lovovertrædelse, skal anses for uskyldig, indtil hans skyld er bevist i overensstemmelse med loven.

Menneskeretlighedsdomstolen har bl.a. i sagen Hansen mod Danmark (afgørelse af 16. marts 2000) taget stilling til, om konventionens artikel 6 var til hinder for objektive strafansvar. Sagen vedrørte en vognmand, der var blevet idømt en bøde for en chaufførs overtrædelse af køre/hviletidsreglerne, selv om overtrædelsen hverken kunne tilregnes vognmanden som forsætlig eller uagtsom. Domstolen udtalte, at medlemsstaterne under visse betingelser kan kriminalisere et objektive forhold som sådant, selv om